

Када се у Србији 2009. године, у време када десничарске странке и идеје остварују највеће успехе у Европи и окружењу, кажете да сте по уверењу десничар и конзервативац, бивате суочени са оптужбама да сте „ретроградни елемент“, „фашиста“ и „кочничар развоја Србије“. Сврха овог текста није објашњење порекла десне идеје као такве нити анализа српског идентитета и доминантне идеје државног уређења, већ конкретни предлози који би Србију учинили бољим местом за живот, а нашој деци пружили извесност и бољу будућност. Мој циљ јесте потрага за одређеном, уникатном формом српског конзервативизма, односно модерне српске деснице. Међутим, у овом тексту, биће речи о конкретним предлозима који би допринели опстанку српске нације и обнови њеног идентитета.

Свет око нас се мења, феномен глобализације достиже свој зенит, рушећи пред собом сваку посебност и вредност која не служи лакшем и већем профиту. Светски медији представљају карикатуру слободе и царство кича, демократија излизан термин који служи да се прикрије тоталитаризам и једноумље, а сувереност држава фарсу. Прво што у оваквом процесу глобализације страда јесу посебности сваког европског народа понаособ, његова традиција, култура, вера, писмо и језик.

Као један од најстаријих државотворних народа налазимо се у специфичној позицији. Након изгубљених ратова, великог погрома над Србима, великог сиромаштва, у ситуацији смо да бринемо о голом опстанку. Држава је неактивна и немоћна да заштити сопствене грађане, политичари недорасли задатку или забринути искључиво за своје имовинско стање, правосуђе очајно а већина медија отворени противници не само српских интереса већ и непријатељски настројени према Србима као народу.

Уз то, права националних мањина су далеко већа него права већинског народа. Како бисмо опстали и очували своју културу и суверенитет, нужно је да представимо јасну идеју, план опоравка Србије гледано из конзервативне перспективе.

У овом тексту биће представљени основни циљеви српске унутрашње политике и поједини предлози како исте постићи. Уколико имамо у виду да су Срби највише угрожени економски, морално и биолошки јасно је да се пажња треба усмерити на

покушаје решења проблема беле куге, сиромаштва, образовања и културних садржаја.

Биолошки опоравак

Предуслов свих предуслова, основа очувања српског етничитета и културе јесте биолошки јак српски народ. У супротном, територија на којој живимо наставиће да се непрестано смањује под најездом биолошки јачих народа. Уколико изгубимо статус државотворног народа нестаћемо асимилацијом којој смо и иначе врло подложни. Узроци нашег биолошког нестанка су многобројни: социолошки, психолошки, економски, политички, а можда најпре филозофски (проблем недостатка јасног идентитета).

Као конзервативац, сматрам породично уређење и традиционални концепт морала основним параметром сваког друштвеног система и тврдим да је кључно исти сачувати. Међутим, садашње стање породице и моралних темеља на којима иста почива је испод сваког задовољавајућег нивоа. Не само што је патријархално породично уређење пред нестанком, већ је сама породица као таква у дубокој кризи. Еманципованост жена је постигло контра ефекат, те жене теже прихватају улогу коју су раније имале – улогу мајке. Потрошачко друштво је са посебном жестином за свог противника изабрало патријархалну породицу која се систематски руши путем масмедија. Такође, тачно је да се бракови закључују у познијим годинама; међутим, иако тачни, ови аргументи нам, сами по себи, не нуде решење. Нити можемо да учинимо да жене буду мање еманциповане (нити би требало), нити да рађају пуно деце за добробит нације. Треба размотрити решења која можемо спровести.

1. Економска ситуација је први параметар на који треба обратити пажњу. Решавање стамбеног питања за младе брачне парове мора нам постати приоритет. Економска сигурност и помоћ у запошљавању супружника уколико имају више од троје деце, а незапослени су, морао би бити један од приоритета државе. Утврдити додатак за треће и свако наредно дете, попут оног који је градоначелник Јагодине предвидео у градском буџету.

Држава мора да изврши контролу уговора који се закључују између запослених жена и приватних послодаваца посебном уредбом, како би се регулисало питање исплате пуних зарада током породилског одсуства. Укинути ПДВ на одећу и лекове за бебе.

2. Сексуално образовање је други параметар на који треба обратити пажњу. По последњим проценама, сваке године у Србији услед абортуса нестане град величине Панчева, а број извршених абортуса је рекордан у Европи. Сексуално образовање се мора увести као обавезан предмет у све средње школе (можда чак и у основне), пошто је степен знања о могућим опасностима, нежељеној трудноћи и полним болестима међу адолесцентима забрињавајуће низак. Цене контрацептивних средстава се морају прилагодити реалном економском стању. Уколико се то не може, укинути ПДВ на контрацептивне производе. Овим мерама би се делом смањио проценат нежељених трудноћа. Абортус као такав се мора законски регулисати и установити услови под којима је дозвољен. Поводом овог питања се мора отворити јавна расправа.

3. Културни садржаји су трећи параметар на који треба обратити пажњу. Регулисати питање односа јавног сервиса, као медијског сервиса свих грађана према проблему "беле куге". Емитовати културне, образовне и забавне емисије које су прилагођене дечијем узрасту (емисија "Време је за бебе" је само прва у низу сличних, надам се). Емитовати емисије у којима би свакодневно била представљена по једна породица са више од двоје деце. Дати до знања да ће држава сваку такву породицу новчано помоћи. Стално упозоравати на опасност од „беле куге“.

Економски опоравак

Следећи предуслов оздрављењу српске државе јесте паметна и одговорна економска политика. Да бисмо спровели јасну економску политику, морамо имати јасну економску стратегију. Уколико већ живимо у сиромашној и неразвијеној држави, треба направити добар план у коме је све у шта се улаже економски исплативо.

Јефтине популизам са једне, и бесконачно подизање иностраних кредита са друге стране неће нам донети никакав бољитак.

1. Програм за младе је први и основни параметар на који треба обратити пажњу. Уколико нам је буџет рестриктиван и преоптерећен, ваља средства која имамо усмерити на онај део становништва који уложена средства може вишеструко да врати. Улагање у младе људе, студенте са високим просечним оценама, који имају амбицију да се домогну докторске дипломе и постдипломских студија може донети само добитак а никако губитак сиромашној и неразвијеној Србији којој су очајнички потребни енергични, образовани и способни људи. Треба направити стипендијске уговоре и плански

стипендирати онај број студената у областима у којима постоји потреба за висококвалификованим кадром. Наравно, услов стипендије овог типа је накнадни повратак и рад у сопственој земљи, на период не мањи од 7 година. Далеко важније од невероватних обећања о „15.000 стипендија за школовање у иностранству“ каква смо чули у претходној изборној кампањи, би било обезбеђивање стипендија за мали, али одабрани број студената и финансирање њиховог школовања на престижним светским универзитетима. Имајмо у виду да већина младих не види перспективу у својој земљи и жели да се одсели у иностранство. Ту перспективу им морамо створити у Србији. Иако жалим због тешког положаја пензионера и ниских пензија, не могу да схватим да су у држави у којој влада „бела куга“ приоритет пензионери а не млади људи. То је потпуно нерационално, како економски тако и национално.

2. Развојни буџет је предуслов сваког озбиљног економског плана. Да би Србија као држава имала средстава да финансира развој здравства, просвете, културе, мора се ослободити беспотребног трошења велике количине новца за намиривање партијских интереса. У том циљу, морају се укинути фиктивна радна места и увести ред у запошљавање нових кадрова у државним службама. Наслеђене везе између политике и судства се морају прекинути. Независно судство, а самим тим и разрачунавање са тајкунима је главни предуслов сваког озбиљног плана за економски опоравак Србије.

3. Покретање привреде и пољопривреде је циљ који се мора остварити, како државним субвенцијама, тако паметном и осмишљеном приватизацијом и докапитализацијом некада друштвених предузећа. Морају се унапред дефинисати циљеви државе од којих први мора бити да свака компанија која купи предузеће у Србији има обавезу (а не само обећање) да ће запослити одређен број радника или да бивше неће отпуштати, а да профит саме компаније мора достићи минимално прихватљиву суму за државу (пошто је новац од тог пореза држави неопходан). У сваком случају, треба искористити све погодности и уговоре које имамо, како са одређеним државама ЕУ, тако и уговор о слободној трговини са Руском Федерацијом који не користимо ни изблиза довољно. Посебно треба искористити традиционално добре везе са Покретом Несврстаних. То је велико тржиште на коме наша земља може остварити сасвим солидне приходе. На том тржишту можемо успешно, у блиској будућности, пласирати наше производе.

4. Социјални дијалог са радницима и коначно дефинисање области и деловања радничких синдиката неопходно је извршити. У супротном може доћи до социјалних немира или политичке инструментализације синдиката. Игнорисање права радника на обећану им исплату није мудар национални потез. Поготову уколико узмемо у обзир да је прво постигнут договор са синдикатима па затим једнострано прекршен од стране државних органа. Такво понашање није ни легално, а ни демократско.

Национални и културни опоравак

Основа једног народа, његова суштина, јесте његова историја и култура. Повратак сопственим традицијама, вери, историји, језику, писму од изузетног је значаја за опоравак српског националног бића. Форсирање позитивних културних садржаја допринеће моралном оздрављењу посрнуле нације.

1. Медији, како писани, тако и електронски морају испунити низ законских услова. Њихови финансијери морају бити грађани Србије са пребивалиштем у Србији. Исто важи за компаније које купују акције одређених медија. Друго, медији, посебно телевизије, морају гајити дух толеранције према свим народима, укључујући и српском. Уколико мањински народи имају право на своје телевизије и емисије на свом, матерњем језику, и Срби имају право на медије који би пропагирани српску културу, историју и традицију. Увредe на националној и верској основи су јако честе на српским медијима, стога се у овој области мора увести ред, како не би они који се данас издају за либерале и Европејце, а који су до јуче били баштинници „прогресивних“ тоталитарних идеологија угњетавали оне грађане који су заиста и либерално и национално усмерени. Толеранција не значи полагање права на Истину. Можда се то могло под Брозом – срамота је да се то ради и данас само под друкчијим именом.

2. Невладине организације су област која се такође мора законски регулисати. Немогуће је да се нека организација сматра за невладину уколико добија донације од владе стране државе. То је владина организација. Само није организација наше владе. Укидање финансирања невладиних организација из иностранства и транспарентност у финансирању коначно би увели ред у невладином сектору, како би организације које се заиста боре за права избеглица, инвалида, пацијената добиле медијски простор који им неправедно отимају они који злоупотребљавају невладин сектор и термин „људска права“ како би вређали целокупни српски народ и на сваки могући начин омаловажавали Србе. Реторика коју користе представници неких невладиних организација је у свакој нормалној држави кажњива законом.

3. Национални план и програм. У циљу одржавања континуитета српске државне политике мора се, политичким консензусом најважнијих партијских чинилаца усвојити план и програм деловања српске државе, како на унутрашњем, тако и на спољашњем плану. Такав план нисмо имали још од Илије Гарашанина. У том контексту, учинити све како би се неефикасна Српска Академија Наука и Уметности (САНУ) реформисала и

увео ред у пријем нових кандидата који је нарушен у току Брозове диктатуре, или бар основао некакав савет и ресорни одбори које би чинили најумнији Срби, а који би се бавио дефинисањем јасних политичких циљева у свим областима од националног значаја.

4. Образовни програм. Од изузетног је значаја усклађивање образовног система у Србији и увођење реда у припрему и издавање уџбеника. У Србији једино Завод за уџбенике и наставна средства може имати тапију на припрему и штампу литературе намењене основном и средњем образовању, а у кореспонденцији са министарством просвете и образовним саветом који би се бавио одређивањем садржаја уџбеника. Такав, компетентан савет, мора бити формиран. Приватно издаваштво уџбеника мора бити законски укинута. Такође, увођење реда у хаотичан „болоњски“ систем на српским универзитетима мора постати приоритет. Српски писци, научници, историчари морају коначно добити место које им припада. Славна српска историја, значајна културна баштина, српски митови и епови морају се изнова изучавати у нашим школама. Треба чинити све да се свет упозна са нашом историјом и еповима који су задивили и једног Гетеа, како не бисмо дошли у ситуацију у којој смо данас, да Албанци присвајају наше историјско и културно наслеђе. Влада мора да издвоји новац за снимање филмова и серија о српској историји који би били усмерени како на подизање морала српске омладине, тако и на упознавање западног света са српском историјом.

5. Сарадња са дијаспором је кључ српске борбе за бољи положај у данашњем, мултиполарном свету. Утицај српске дијаспоре је огроман, и простира се на свим континентима. У том циљу, треба помоћи формирање „српске мреже“ и спречити поделе којима смо склони. Омогућити улагање дијаспори у домаће фирме и третирање наших исељеника као грађана Србије, без обзира на пребивалиште. Дати право гласа Србима из Републике Српске, како би се оснажио осећај јединства и осећаја припадности народа са обе стране реке Дрине.

6. Ћирилица је једино званично српско писмо, и у том циљу треба одредити смернице за очување исте. Одредити велике новчане казне за натписе на латиници, како на објектима тако и на српским производима. Увести порезе за натписе страним писмом (латиница јесте страно писмо). Постоји безброј добрих и иновативних иницијатива у том смеру, као што је иницијатива да ауто табле буду исписане на ћирилици. Наравно, не треба занемарити ни оне српске писце који су писали на латиници; међутим, ћирилица мора бити основно српско писмо, као што је одувек и било.

7. Језик. Језик који говоримо је у узрочно последичној вези са писмом којим се служимо,

те коришћење латинице доводи до усвајања страних речи и израза. У српски језик је последњих година ушло исувише туђица, тако да се Срби различитих генерација и поднебља све теже разумеју. Предлажем оснивање комисије каква постоји у Француској, а којој би сврха била превод туђица на српски језик. Тако не бисмо имали „бечелоре“ и „мастере“, „мобинг“ и сличне енглеске изразе у употреби.

8. Пребројавање жртава. Проналажење масовних гробница свих Срба који су стрељани након другог светског рата. Позабавити се жртвама Голог Отока. Питање Јасеновца, асимилације Срба, избеглица и погинулих у протеклих ратовима мора бити основни национални приоритет Србије. Стално и свуда истицати број жртава. Не требамо се стидети сопствених мртвих. Пребројмо мртве да би живи имали мира.

9. Породица. Радити на промоцији моралних норми и традиционалних вредности, српског кодекса части и начина живота уопште. Чинити све што се може у очувању традиционалних породичних вредности, оних које су здраве и које се морају очувати. Треба градити добар однос са традиционалним верским организацијама и подигнути ниво наставе веронауке у основним и средњим школама на прихватљиву меру. Српској Православној Цркви пружити финансијску и идејну подршку у свим пројектима који се тичу моралног оздрављења нације.

Покушао сам да издвојим три основне категорије циљева које морамо испунити како би Срби доживели морални и биолошки преображај. Уколико до њега не дође, бојим се да нас чекају све тежа и тежа времена.

Доба пропадања.